

És ezzel is mintha valami között lett volna. Az anyja és az apja, Párizs és Budapest, a baszni és a baiser között. Talán közöttem és Gábor között is?” (182.).

Személyesség és személytelenség is végpontok. Sándor Iván beleírja a regénybe – a Forrás című folyóirattal és körével ápoltság miatt is? – kedves Kecskeméjtét, beleírja a budapesti Írók Boltja értelmiségi találkahelyét, krakkói tereket, a hazainál jobban ismert párizsi metrót. Algírt nem lehet ilyen könnyen „megfejtetni”.

A könyv világ-ringlispilje újra és újra visszaforgog a magyar fővárosba, a Hajós utcai Zoltán lakásba. A Hajós utcába – ha tetszik, például Pilinszky János (a Mészáros-Mensáros pódiumműsora okán meg is említett költő) utcájába. „Elindultam a Hajós utca felé.

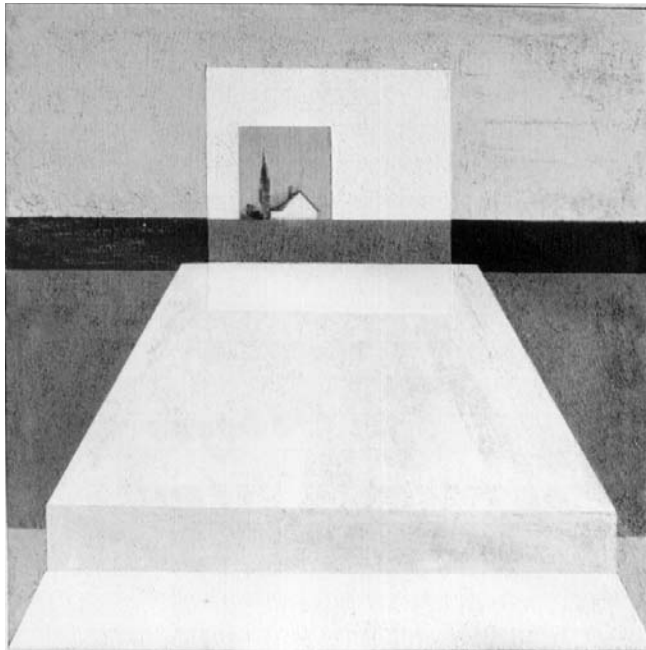
Mindig ugyanott mentem át az Andrássy úton. El lehetett látni a Hősök teréig, ki-vehető volt az oszlop az angyallal, mint gyermekkorom emlékképeinek romolhatatlan tájolósi pontja, az alkonyi fényben a messzeségből érkező lovascsapattal” (8.).

Lovascsapat – ezer év, vagy apokalipszis? Angyal – romolhatatlan, vagy rettenetes, mint minden angyal?

Liv, a drága Liv – angyal?

S ha igen – hol az oszlop, mi az oszlop?

Tarján Tamás

DOBOGÓS HELY (2002)